

Colectia

DISNEY

Clasic

Doamna

și VAGABONDUL

BIBLIOTECA //
adevarul
PENTRU COPIL

Colecția Clasic

Doamna și VAGABONDUL

BIBLIOTECA
adevărul
PENTRU COPII

Copyright © 2009, Disney Enterprises, Inc.
Toate drepturile rezervate.

Titlul original:

Lady and the Tramp

Titlul în limba română:

Doamna și vagabondul

Redactor: Alexandru Trifoi

Tipărit la Castelli Bolis, Italia, 2009

Publicat de Editura Adevărul Holding
în colaborare cu Egmont România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Doamna și vagabondul / red.: Alexandru Trifoi.

București : Egmont România, 2009

ISBN 978-606-519-193-8

I. Trifoi, Alexandru (red.)

821.111(73)-93-34=135.1
087.5

Editura Adevărul Holding

Director general: Răzvan Cornețeanu

Director executiv: Ioana Voicu

Project manager: Daniel Eberhat

Comenzi la: www.adevarul.ro/carte

cartecopii@adevarul.ro

Tel.: 021.407.76.38;

021.407.76.51; Fax: 021.407.76.42

Adresa: Str. Fabrica de Glucoză nr. 21,
București, sector 2

Era Ajunul Crăciunului, iar zăpada proaspăt așternută făcea ca totul să strălucească minunat în bătaia felinarelor.

Ferestrele luminate râdeau a sărbătoare, în timp ce beteala și globurile colorate își găsiseră locul, cumiți, în copacii din jurul caselor.

În camera lui Jim Dragul și Draga, o grămadă de cadouri legate cu funde mari fuseseră așezate sub bradul de Crăciun.

– Sper să-ți placă, spuse Jim Dragul, întinzându-i soției cea mai mare cutie. Ridicând capacul, pe margine apărură capul unei cățelușe adorabile.

– O, ce drăguț! exclamă Draga. E o adevărată micuță doamnă! Și așa îi rămase numele cățelușei, Doamna.

Jim Dragul și Draga o iubeau nespuse de mult pe Doamna. O mângâiau și o răsfățau tot timpul și o lăsau să se culce în dormitorul lor.

Micuța avea voie să intre și să iasă oricând din casă, iar când era afară, alerga voioasă după vrăbiuțe sau stătea de vorbă cu câinii vecinilor.

Când împlini șase luni, Doamna primi în dar o zgardă minunată, cu un medalion de aur pe care era gravat numele ei. Acum se simțea ca fiind un membru al familiei.

Mândră, le arată zgarda vecinilor ei, Jock, Scottish Terrierul, și Trusty, copoiul.

Nu toți căteii erau la fel de norocoși ca cei trei. Unii trăiau pe stradă și erau nevoiți să cerșească mâncare, fiind urmăriți mai tot timpul de hingheri. Din fericire, aceștia aveau un prieten care le sărea întotdeauna în ajutor și-i elibera – o potaie isteată pe nume Vagabondul.

Într-una din zile, Doamna a fost văzută puțin tristă. Stăpânii nu-i mai dăduseră atenție de câteva zile.

– Draga nu mă mai duce la plimbare și vorbește doar despre „un eveniment fericit”. Tocmai atunci se apropie Vagabondul.

– Ei bine, stăpâna ta așteaptă un copil. Pregătește-te pentru cușcă și mâncare rămasă de la cel mic.

– Nu o asculta pe potaia asta, mârâiră Jock și Trusty. N-o să ți se întâmple ție.

Într-o noapte veni și copilașul. Un băiețel! Toată lumea se adună în jurul pătuțului... chiar și Doamna, care considera că bebelușul era adorabil.

– Știu că ne vom înțelege minunat, gândi ea, privind copilașul care gângurea. Jock și Trusty avuseseră dreptate.

O să fie o familie mare și fericită.

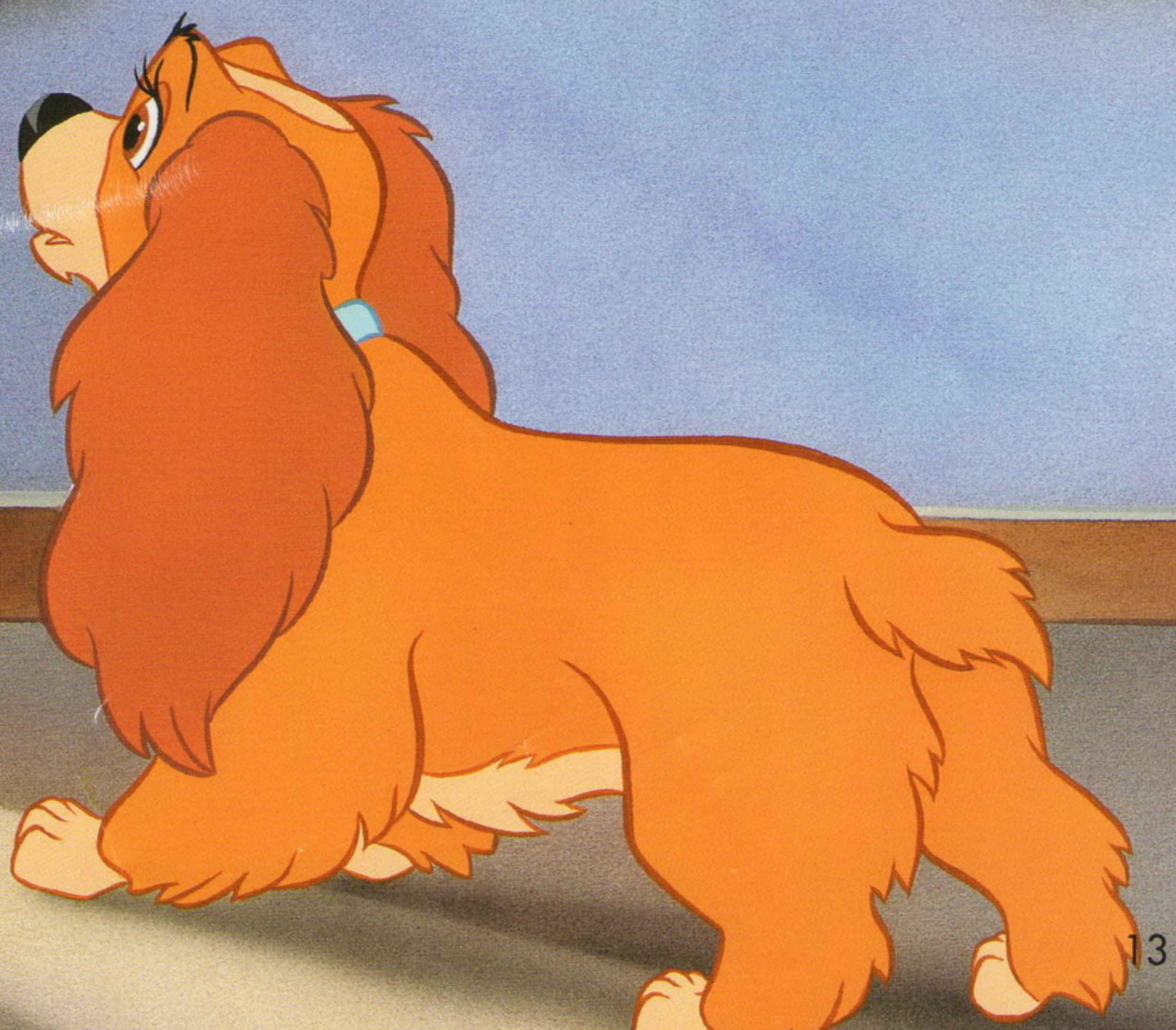
– Potaia aia n-a avut dreptate! spuse ea, răsufând ușurată. Nu s-a schimbat nimic.

Pentru o vreme, totul fu minunat, chiar dacă era un bebeluș prin preajmă. Dar, într-o zi, Mătușa Sarah apăru în prag cu o valiză într-o mână și un coș cu două pisici siameze în cealaltă. Venise să aibă grijă de micuț, în timp ce Draga și Dragul plecau într-o călătorie.

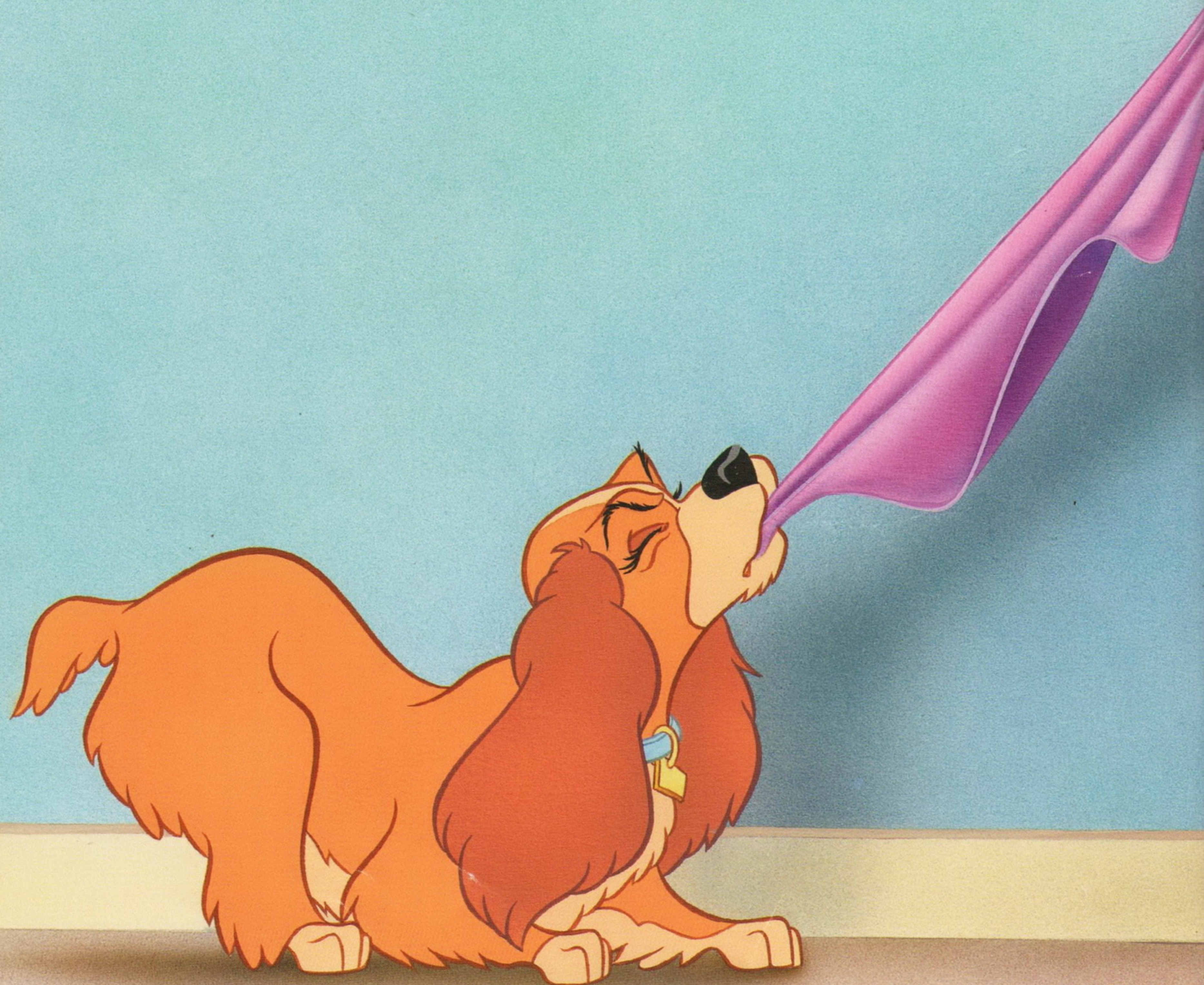
Pisicile se apucară imediat să distrugă casa. Dărâmară colivia și aproape că-l mâncară pe Fifi, canarul. Apoi, încercară să pună labele pe Goldie, peștișorul auriu.

– Dacă ne furișăm, îi șopti Si lui Am, s-ar putea să avem un pește la cină. Nici nu apucă să termine că și trase puternic de un capăt al feței de masă. Doamna se prinse, însă, de celălalt capăt și, în cele din urmă, reuși să-l salveze pe Goldie.

– Ce înseamnă asta? tipă Mătușa Sarah, văzând dezastrul. Trebuie să fie vina câinelui.

Mătușa se hotărî să o pedepsească pe Doamna, așa că o duse la un magazin de animale.

– Vreau o botniță rezistentă, spuse mătușa către vânzător. Doamna nu știa sigur ce era o botniță dar, când acesta i-o fixă, înțelese. Se întoarse, se răsuci luptându-se din răspuțeri să o scoată dar nu reuși.

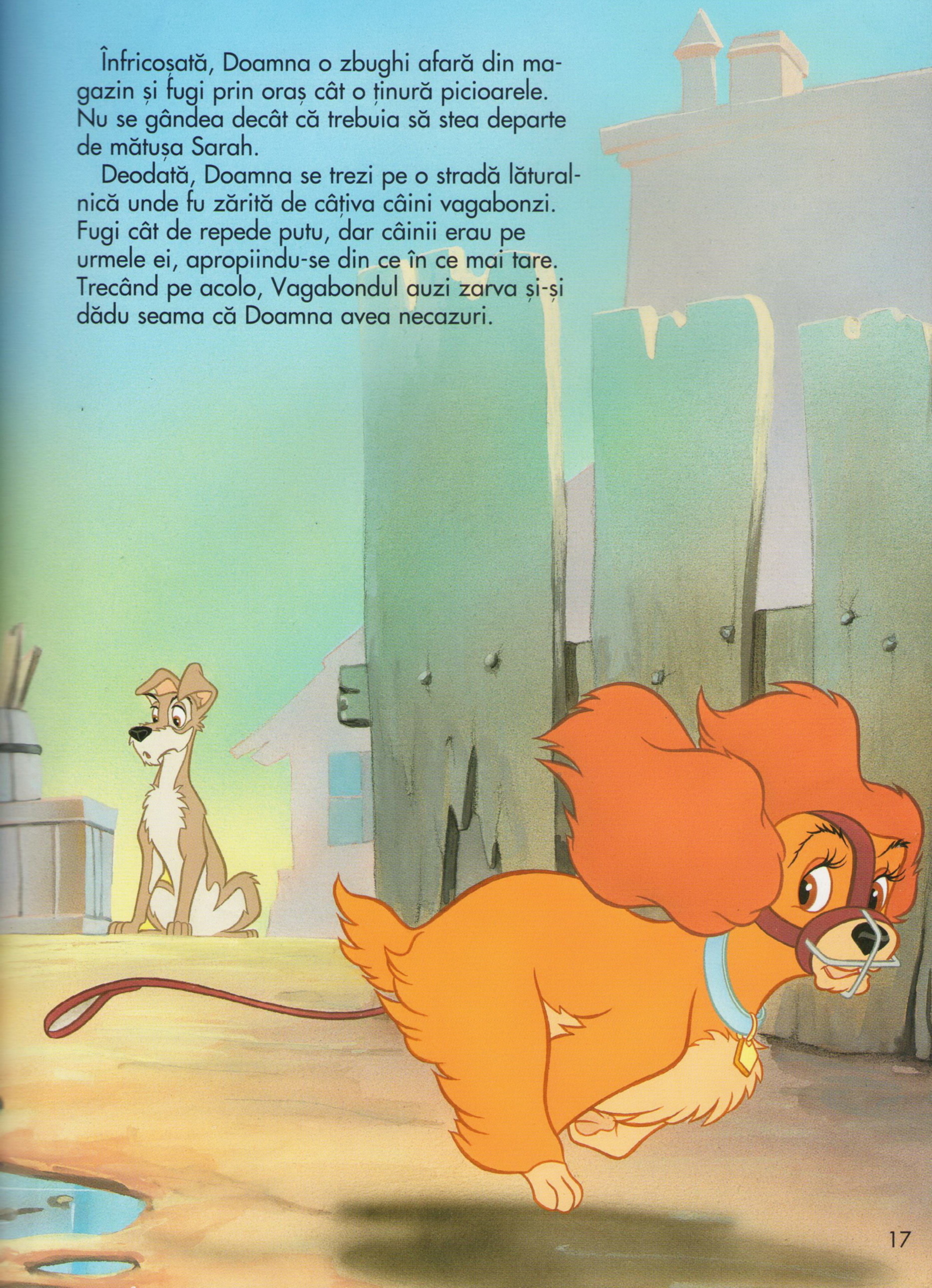

Înfricoșată, Doamna o zbughi afară din magazin și fugi prin oraș cât o ținură picioarele. Nu se gândea decât că trebuia să stea departe de mătușa Sarah.

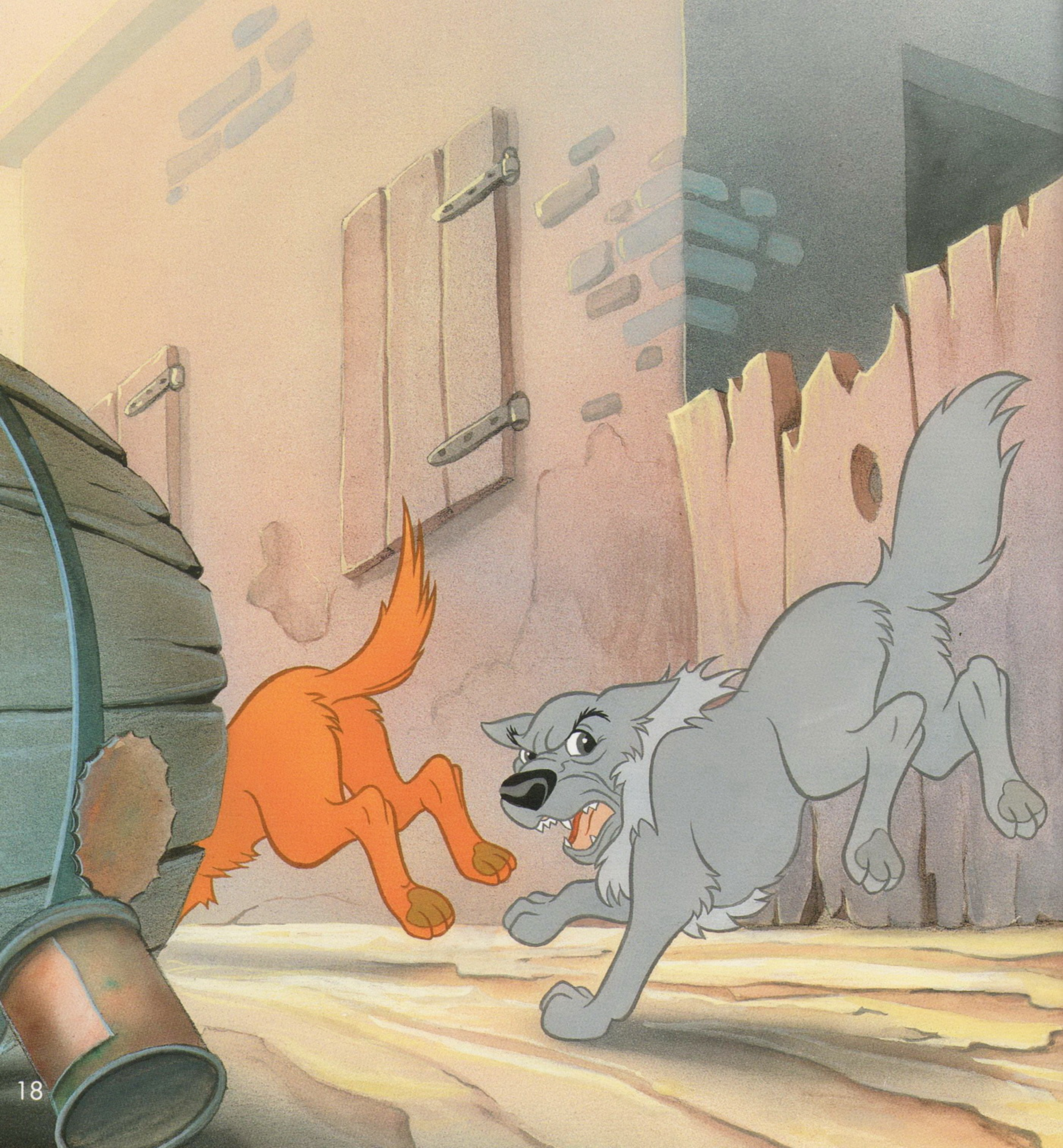
Deodată, Doamna se trezi pe o stradă laterală unde fu zărită de câțiva câini vagabonzi. Fugi cât de repede putu, dar câinii erau pe urmele ei, apropiindu-se din ce în ce mai tare. Trecând pe acolo, Vagabondul auzi zarva și-și dădu seama că Doamna avea necazuri.

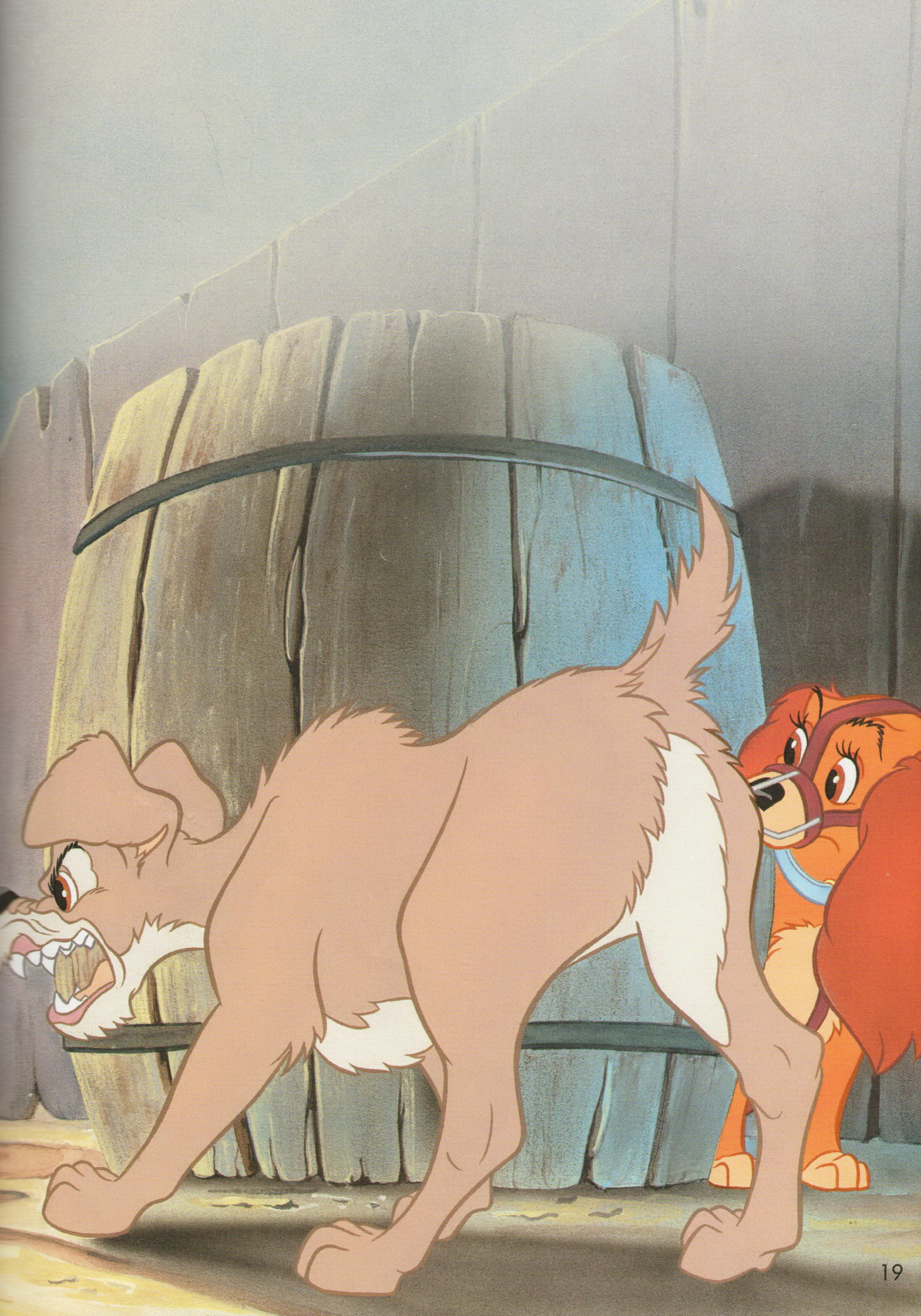

Vagabondul țâșni și ajunsese tocmai când câinii se pregăteau să atace.

– Cărați-vă, înainte să mă înfurii! mârâi Vagabondul, dezvelindu-și dinții. Hai! Plecați!

Atacatorii își dădură seama că-și găsiseră nașul, așa că își vârâră cozile între picioare și o rupseră la fugă.

– Nu te îngrijora, porumbițo, ești în siguranță acum, spuse Vagabondul. Doamna îl recunoscuse pe cățelul murdar care o avertizase despre sosirea bebelușului, dar nu-i putu răspunde din cauza botniței care-i acoperea fața.

– Cum te-ai ales cu așa ceva? Vino, știu eu ce e de făcut, spuse el, conducând-o către grădina zoologică.

– Iată-l pe expertul de care avem nevoie! exclamă potaia când ajunseră lângă un castor care construia un dig pe un râu din apropiere.

Castorul trăgea un copac foarte greu în mlaștină, iar Vagabondului îi veni o idee strălucită.

– Ai nevoie de un trăgător de bușteni și se întâmplă să avem unul chiar aici, purtat de această drăguță doamnă.

Rozătoarei nu-i trebui mult până să desfacă botnița.

– S-a desprins! strigă Doamna, fericită.

Începuse să se întunece când cei doi căței părăsiră grădina zoologică. Pentru a sărbători libertatea Doamnei, Vagabondul hotărî să o invite la pizzeria prietenului său, Tony.

– Ce bine-mi pare că te văd! strigă Tony când îl văzu pe Vagabond. Și cine este această frumoasă doamnă care te însoțește? continuă el când o remarcă pe cățelușa roșie toată. E... eee... ăăă... noua ta logodnică? Ai urmat sfatul lui Tony și... ă.... te căsătorești cu ea, nu?

Câteva minute mai târziu, cei doi stăteau față în față, cu un castron plin de spaghetti și carne între ei.

– Ce festin! spuse Doamna, care nu mai mâncase niciodată într-un restaurant.

Apoi, Tony și Joe le cântară o serenadă la acordeon și mandolină.

Cina fu cu mult mai romantică decât își putuseră imagina. Cei doi căței împărtășiră spaghettițele delicioase la lumina lumânării. Din întâmplare, Doamna și Vagabondul apucară aceeași fidea și, înainte să-și dea seama, se sărutară. Nas în nas, privindu-se adânc în ochi, se îndrăgostiră până peste urechi.

După cină, cei doi căței merseră în vârful dealului, de unde priviră cerul înstelat și luminile pâlpâinde ale orașului.

- Mulțumesc pentru această seară minunată, îi spuse ea Vagabondului.
- Cu plăcere, porumbițo, răspunse acesta.

Nu peste mult timp, Doamna adormi lângă Vagabond, pe iarba moale și frumos mirositoare. Era sfârșitul perfect al unei seri cu adevărat memorabile.

Dimineață, Doamna se trezi amintindu-și că promisese să aibă grijă de bebeluș. Vagabondul încercă să o convingă să nu plece, dar Doamna era hotărâtă, așa că el se oferi să o conducă acasă.
Pe drum, însă, Vagabondul zări un coteț cu pui.

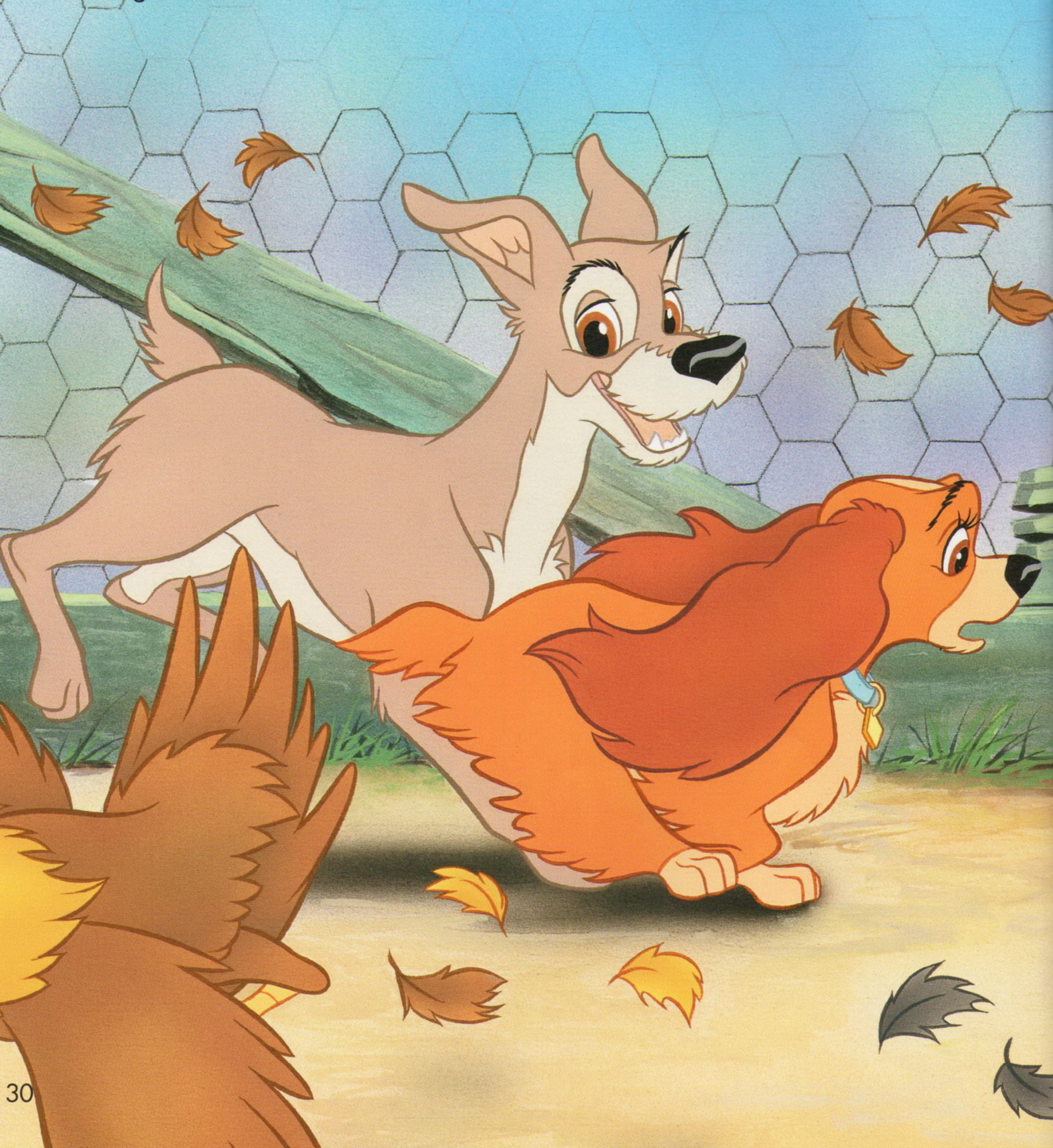
- Ai fugărit vreodată pui? o întrebă el.
- Bineînțeles că nu! răspunse Doamna.
- Atunci ai trăit degeaba! spuse Vagabondul.

Găinile intrară în panică, cârâind și alergând care-nctro, în timp ce Vagabondul îi arăta Doamnei cum să se strecoare pe sub gard.

Vagabondul se distă foarte bine, dar cățelușă urî fiecare moment al aventurii lor, mai ales când fură descoperiți de fermierul care începu să alerge după ei!

Strecurându-se printr-o gaură din gard, cei doi fugiră în stradă.

– Uraaaa! Asta înseamnă să trăiești... nu-i așa, porumbițo? întrebă Vagabondul.

Nu-i răspunse nimeni. Vagabondul nu știa că Doamna fusese prinsă de hingheri.

Ceilalți căței din adăpost se străduiau să o înveselească.

– Nu te îngrijora, drăguță, vei ieși de aici. Ești prea stilată pentru adunătura asta.

Paznicul veni să o ia destul de repede.

– Ești o fată prea drăguță pentru un loc ca ăsta, spuse el, ridicând-o.

– Pa-pa, frumoaso, și noroc! lătrară ceilalți căței, făcându-i semn Doamnei care fu încredințată mătușii Sarah.

La început, Doamna fu fericită că se întoarse acasă dar, în loc să o lase să alerge liberă, mătușa Sarah o legă de cușca din curte. Era distrusă!

Jock și Trusty se opriră lângă ea, încercând să o îmbărbăteze, dar Doamna era atât de tristă, încât nimic n-o putea face să se simtă mai bine.

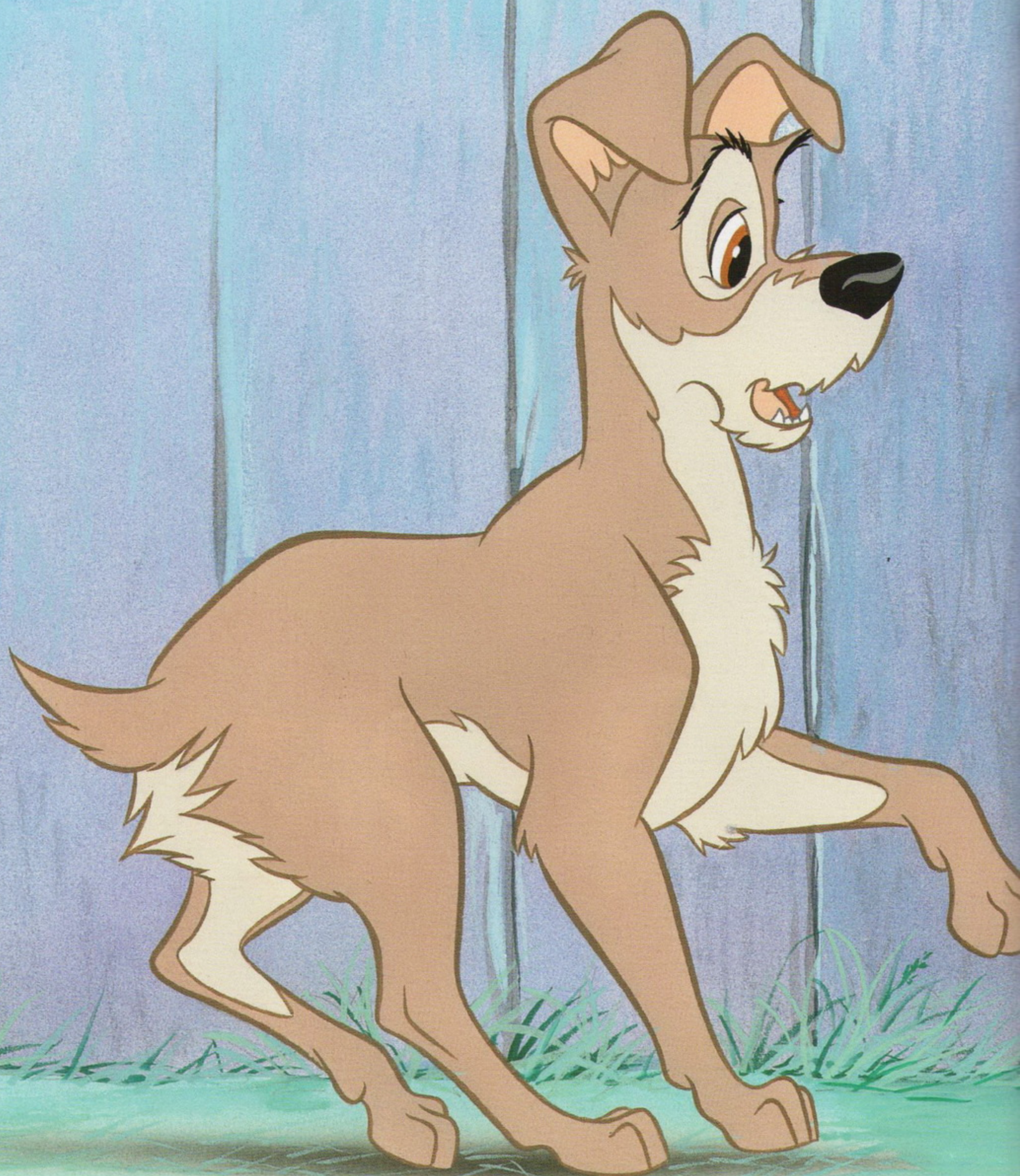
Când Vagabondul îi aduse un os mare, Doamna refuză să vorbească cu el. Era atât de supărată încât îi întoarse spatele. La fel făcură și Jock și Trusty.

– E vina ta, spuse într-un târziu. M-ai abandonat în stradă și i-ai lăsat pe hingheri să mă prindă.

Vagabondul încercă să-i explice.

– Am crezut că erai în spatele meu. Și când am auzit că te duseseră la adăpost...

– Nu-mi mai aduce aminte! Am fost atât de rușinată și speriată! Pleacă și ia și ăsta cu tine! spuse Doamna, dând cu piciorul în os. Câinele se depărtă cu coada între picioare, simțindu-se învinuit pe nedrept și gândindu-se cum ar putea să o recâștige pe Doamnă.

Noaptea, în timp ce plângea în cușcă, se întreba dacă Jim Dragul și Draga aveau să se mai întoarcă acasă. Era atât de cufundată în gânduri, încât observă destul de târziu șobolanul ce se îndrepta pe furiș către camera bebelușului.

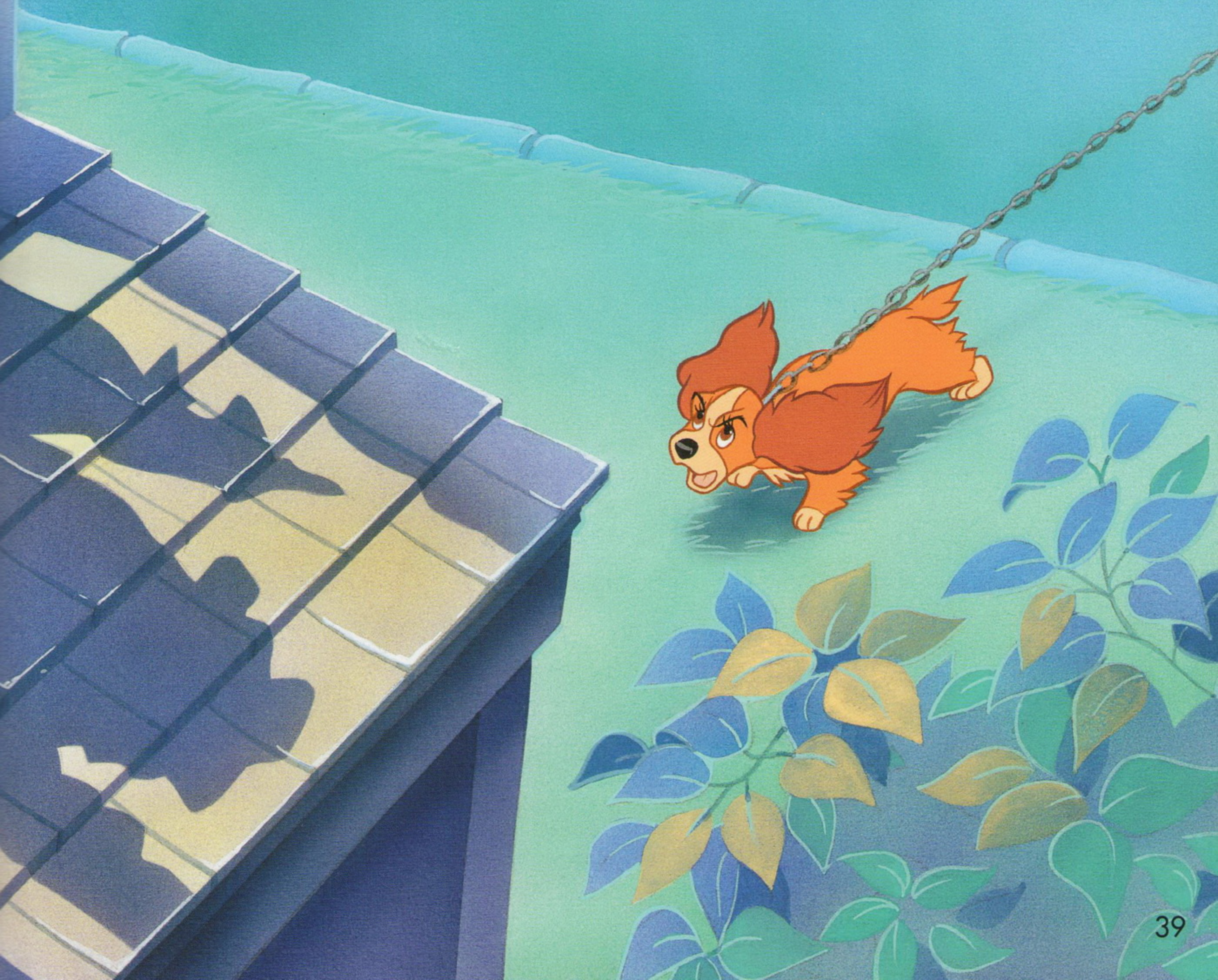
Doamna lătră și mârâi, dar era prinsă în lanț. Auzind lătrături, mătușa Sarah deschise fereastra și strigă.

– Taci! Termină cu lătratul!

Doamna continuă să latre cât de tare putu. Din fericire, Vagabondul auzi zgomotul și se întoarse la ea.

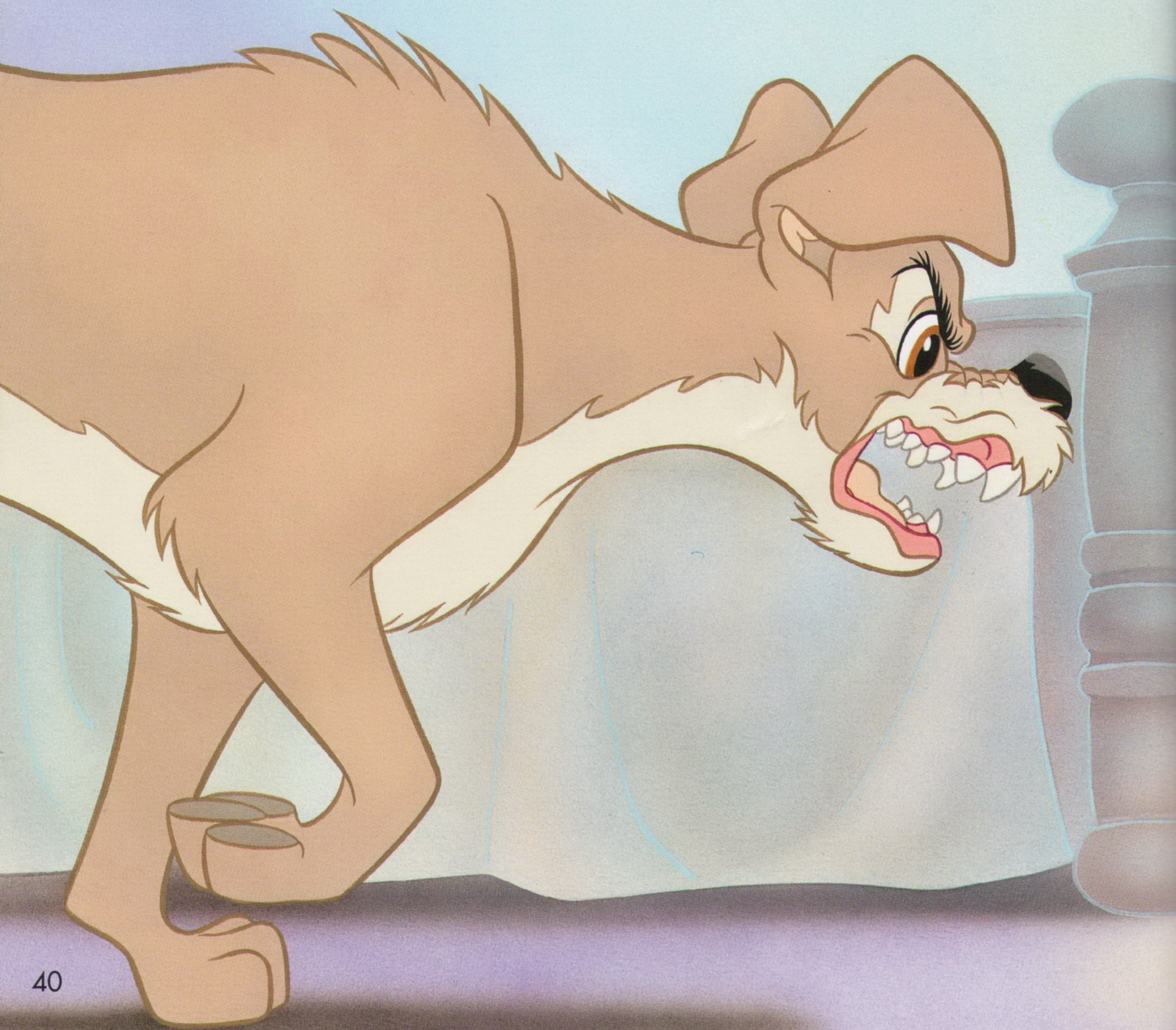
– Ce s-a întâmplat, porumbițo? o întrebă el.

– Un șobolan! strigă ea. Sus, în camera bebelușului!

Vagabondul fugi pe scările din spate, ajunse în camera bebelușului și atacă șobolanul! Acesta îl zgârie, îl lovi și-l mușcă pe Vagabond, dar cățelul continua să înainteze, chiar și rănit. Știa că numai el îl putea salva pe bebeluș.

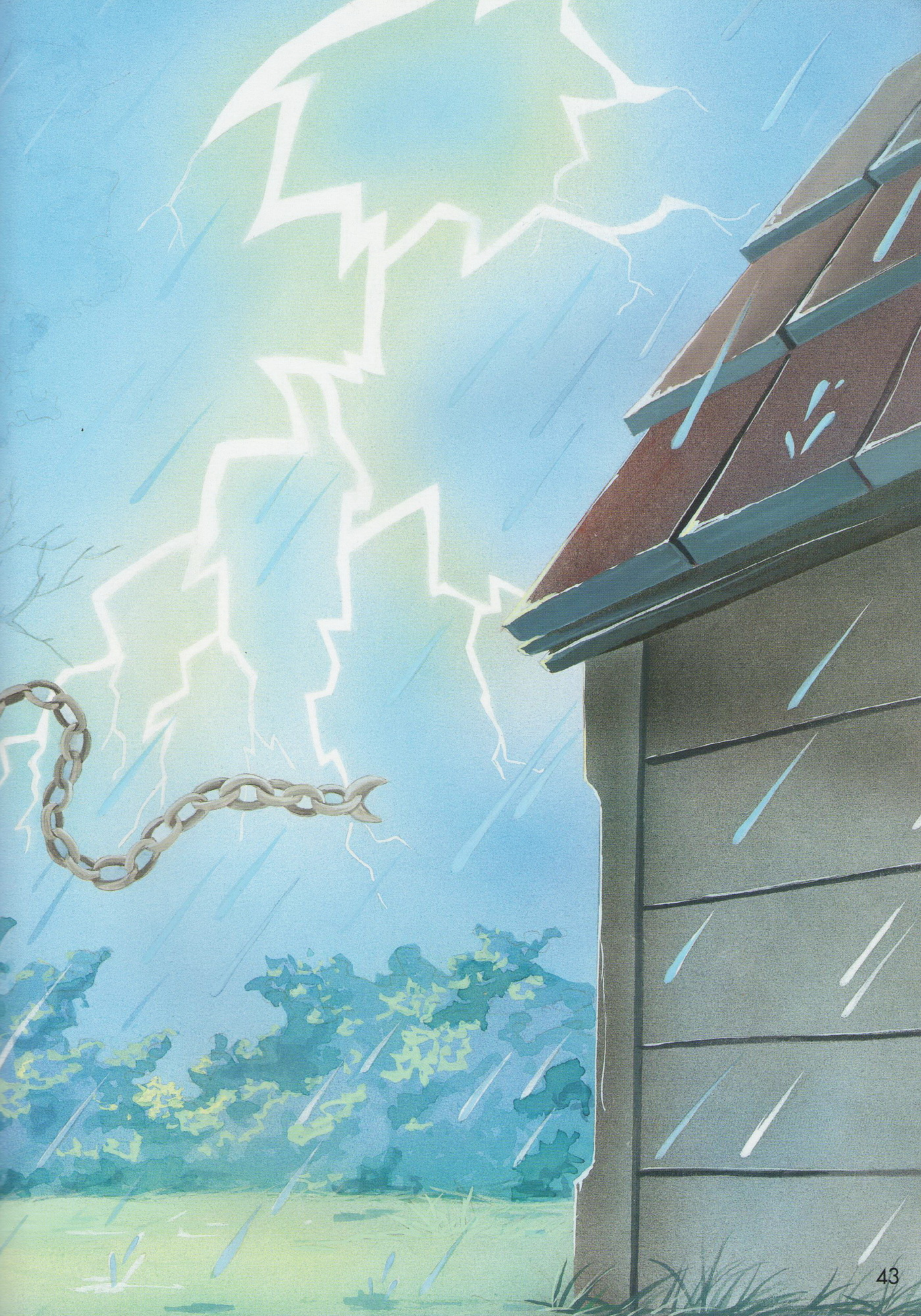

Temându-se pentru cel mic, dar și pentru Vagabond, Doamna lătră din rășputeri.

– Ham! Ham! striga ea din rărunchi. Trebuie să salvez bebelușul! Cu toate puterile, Doamna se eliberă și fugi către camera cu pricina.

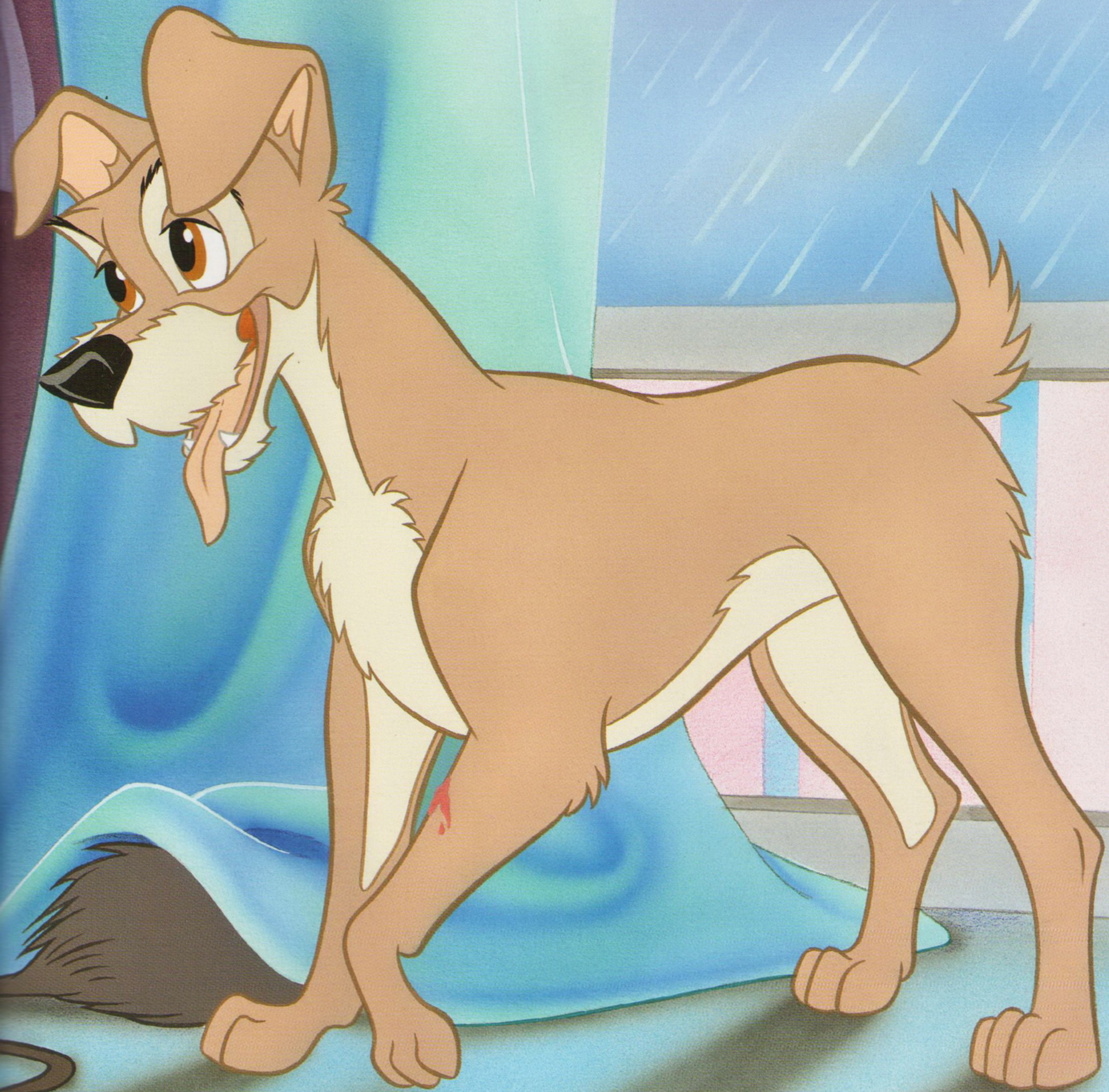

Bucuroasă, observă că bebelușul era sănătos și în siguranță. Apoi, din spatele fotoliului apăru Vagabondul, lingându-și labele.

– E în regulă, spuse el.

– Vai! strigă Doamna. Sunt atât de bucuroasă că n-ai pățit nimic!

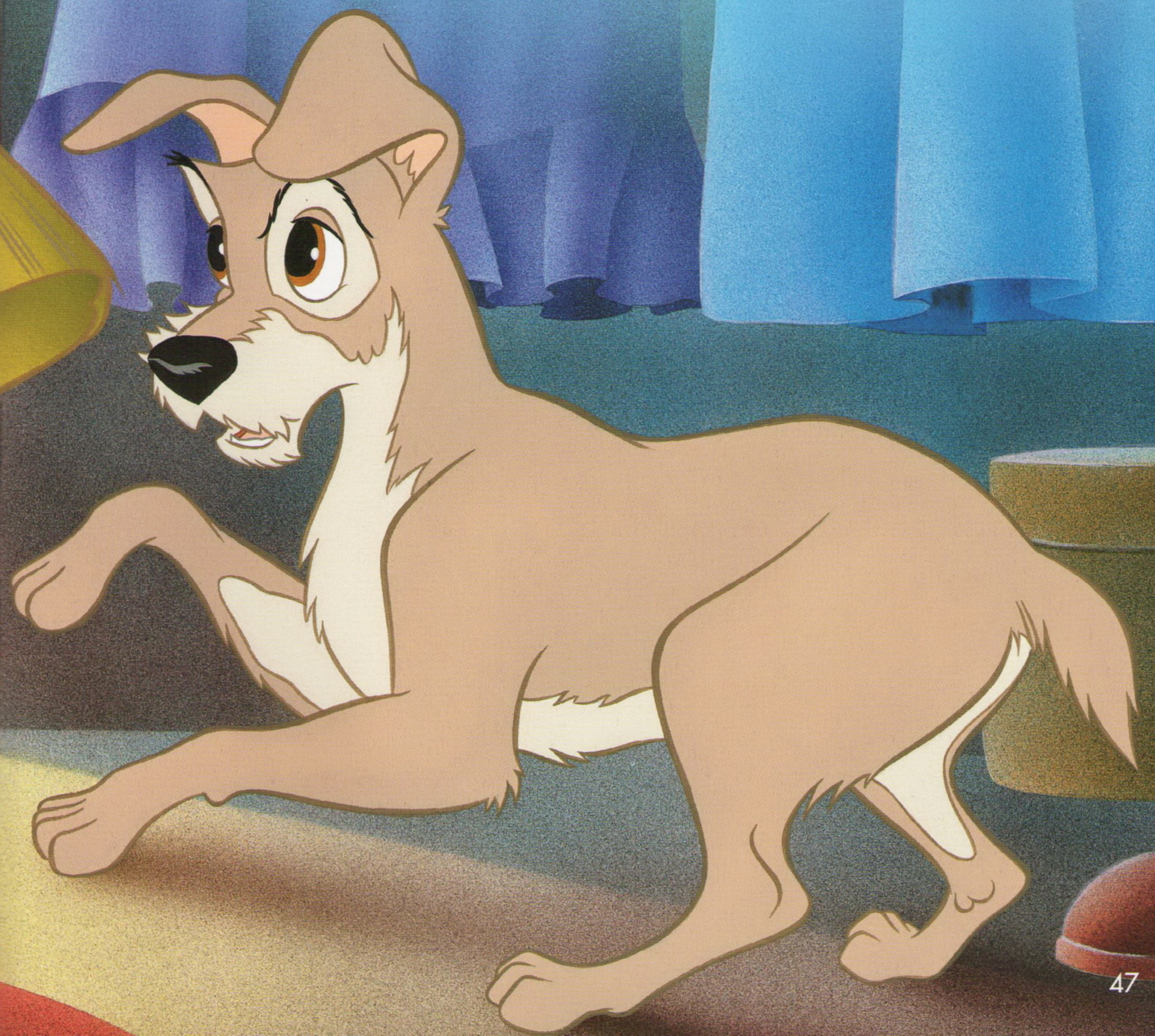

Mătușa Sarah era, însă, de altă părere. Auzind zgomotele, intră în cameră și, zărind pătuțul răsturnat, se întoarse către cei doi.

– Ce faceți aici, corciturilor? strigă ea. Afară imediat! O să vedeți voi ce pătesc cei neascultători!

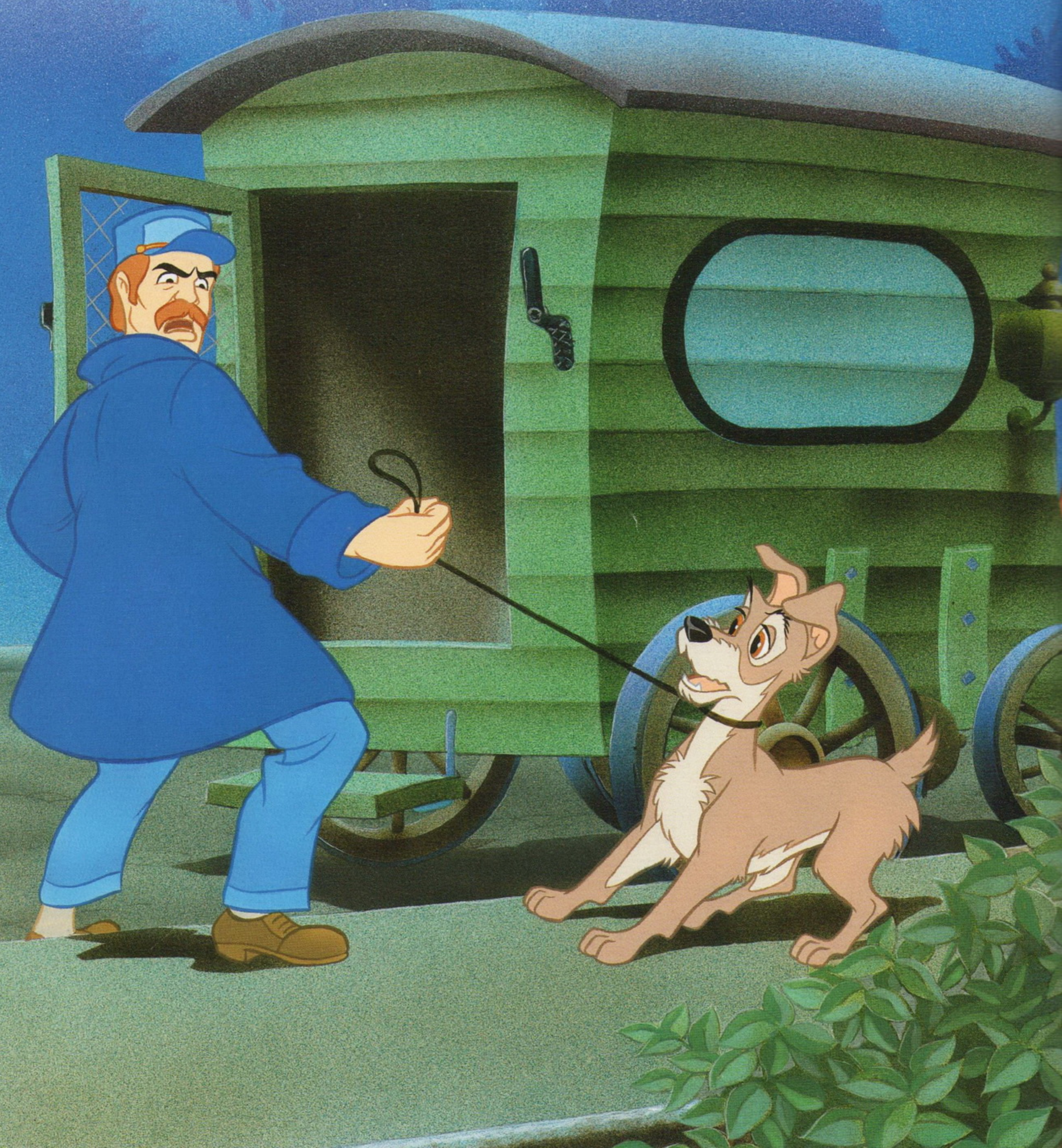
Mătușa Sarah îl împinse pe Vagabond într-o debara și încuie ușa.

Apoi, o luă pe Doamnă de zgardă și o împinse în pivniță. Aceasta scânci și lătră, dar nu-i folosi la nimic. Atât ea cât și Vagabondul aveau să fie luați de hingherii chemați de mătușă.

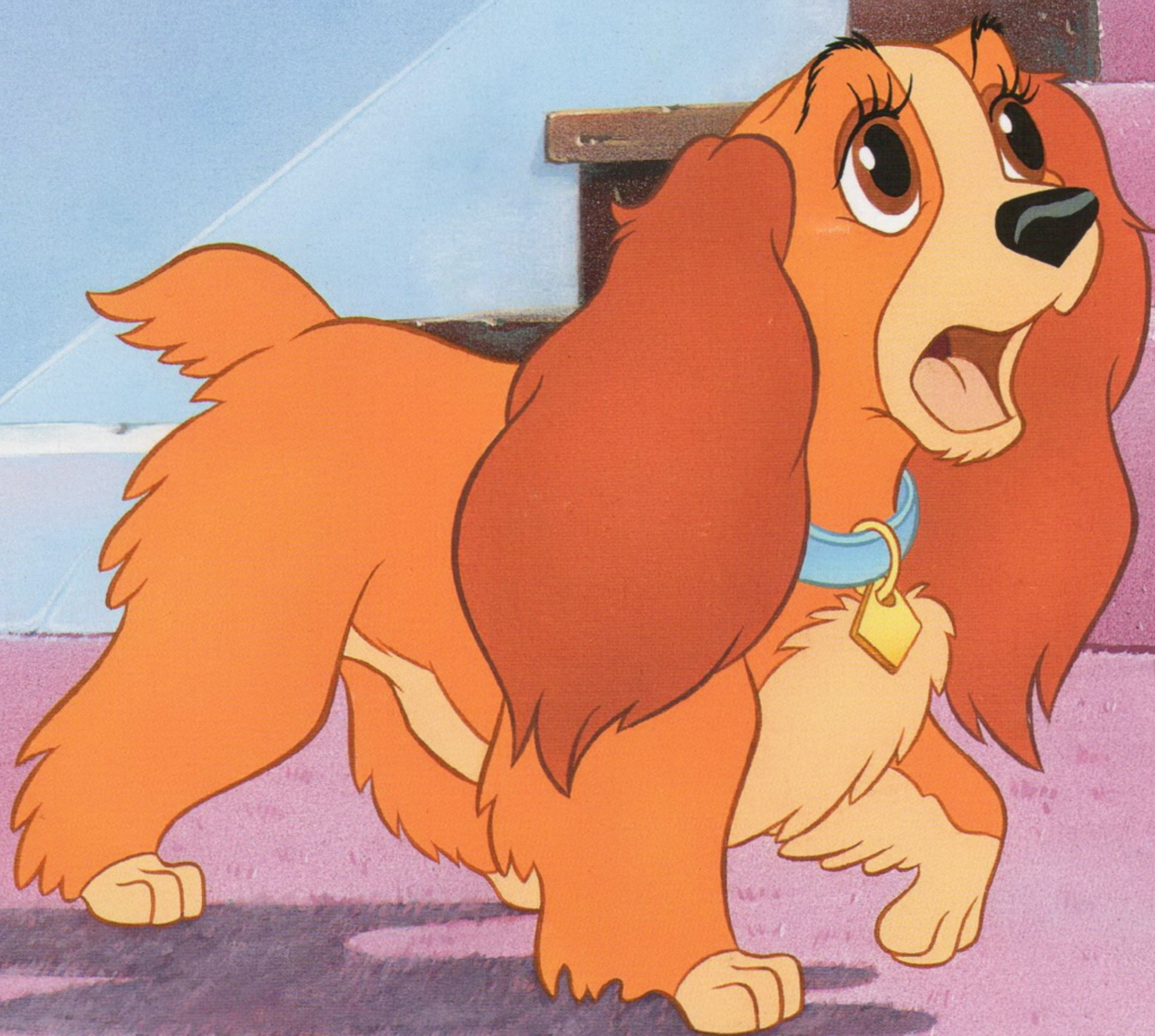
În scurt timp apărură hingherii care îl traseră pe Vagabond în mașină.
– A primit exact ce merita! îi spuse Jock lui Trusty, privind de pe trotuar.
– Ce căuta în casă?
– Nu știu, mârâi Trusty, dar se întâmplă ceva acolo.
Deodată auziră pe cineva strigând numele Doamnei.

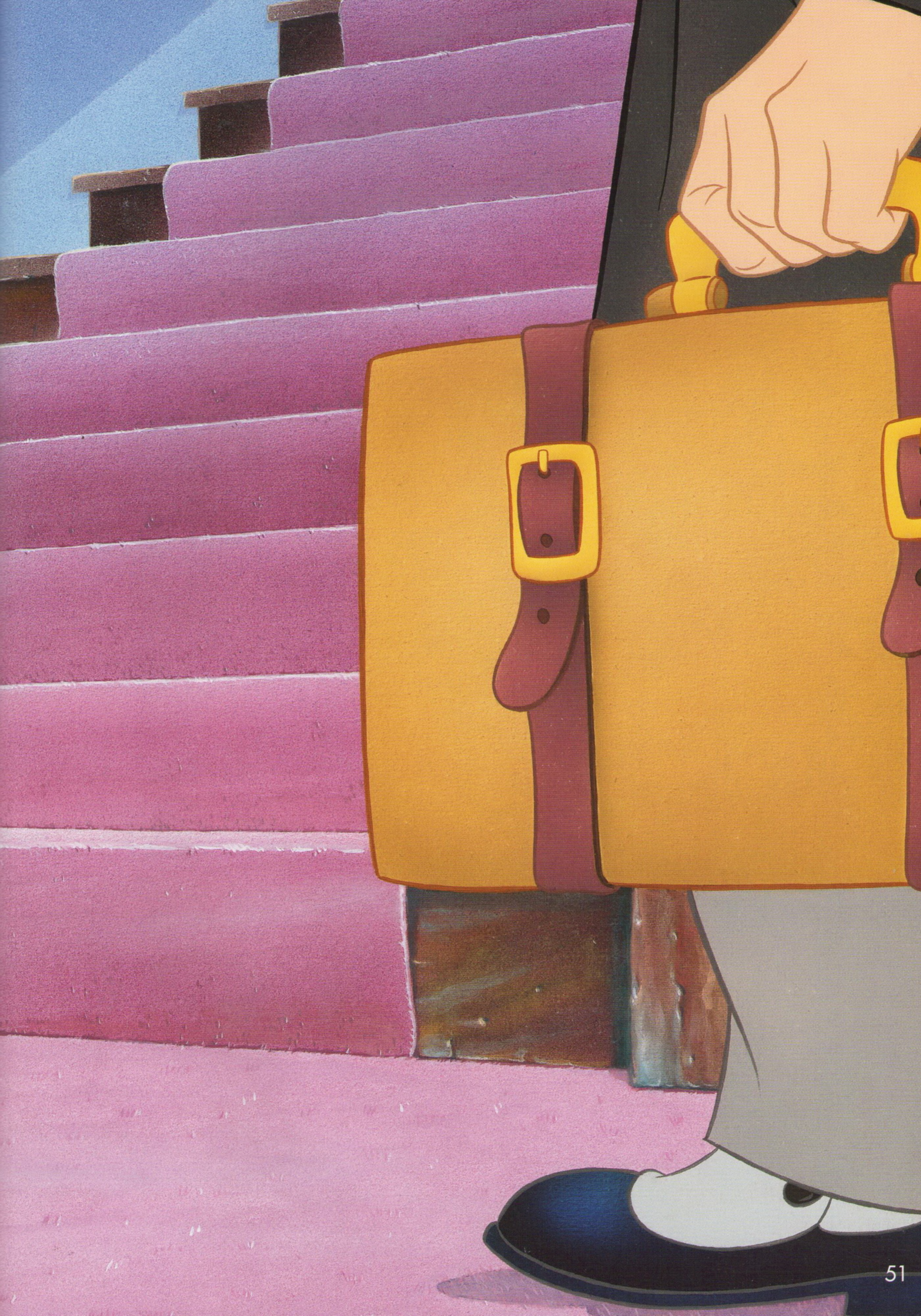

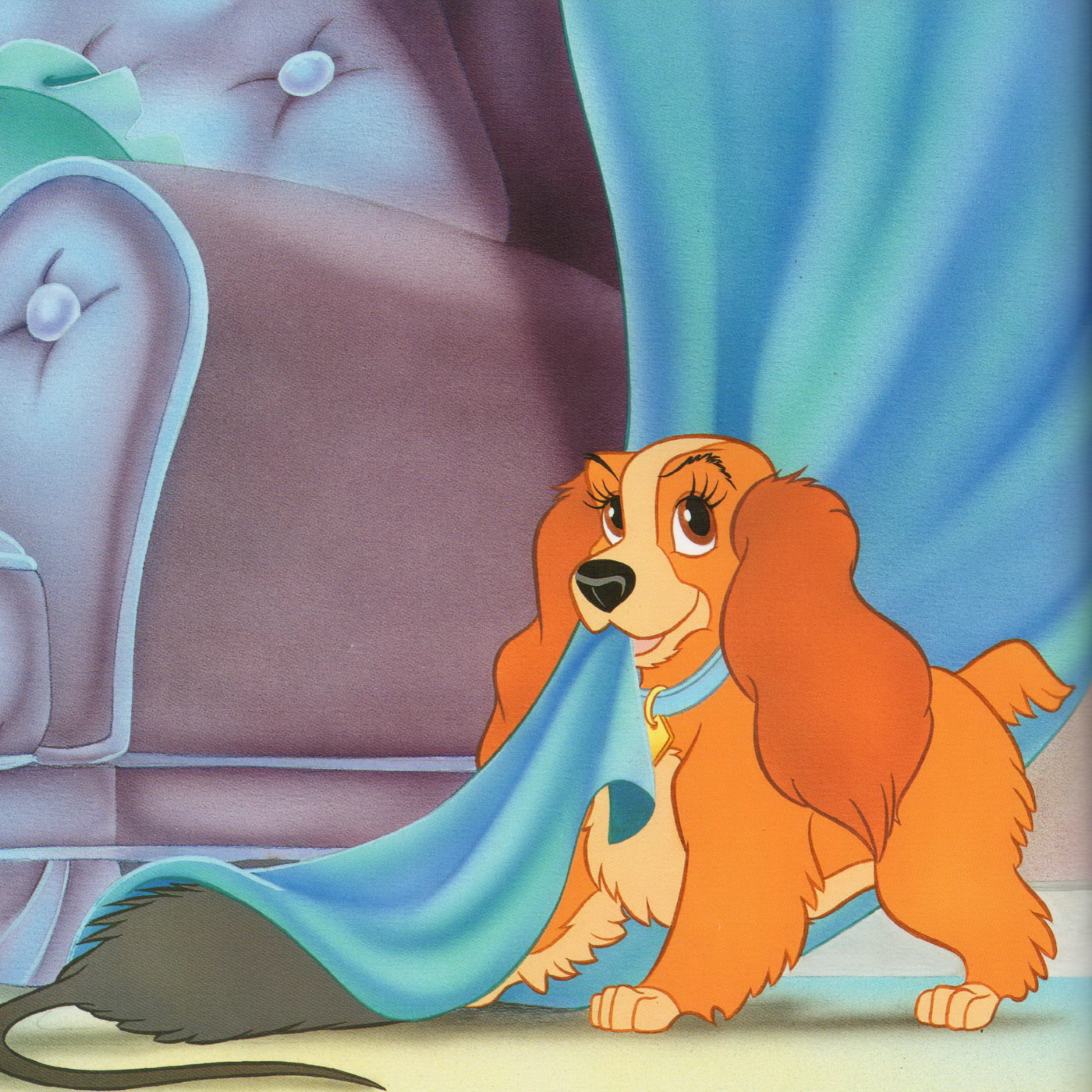

Cățelușă sărea în sus de bucurie. Erau Jim Dragul și Draga. Se întorseseră! Mătușă Sarah începu să le povestească ce câine rău fusese Doamna, dar Jim Dragul nu crezu niciun cuvânt. Observase că aceasta încerca să le spună ceva.

– Privește! spuse el, în timp ce Doamna lătra. Vrea să mergem cu ea la etaj!

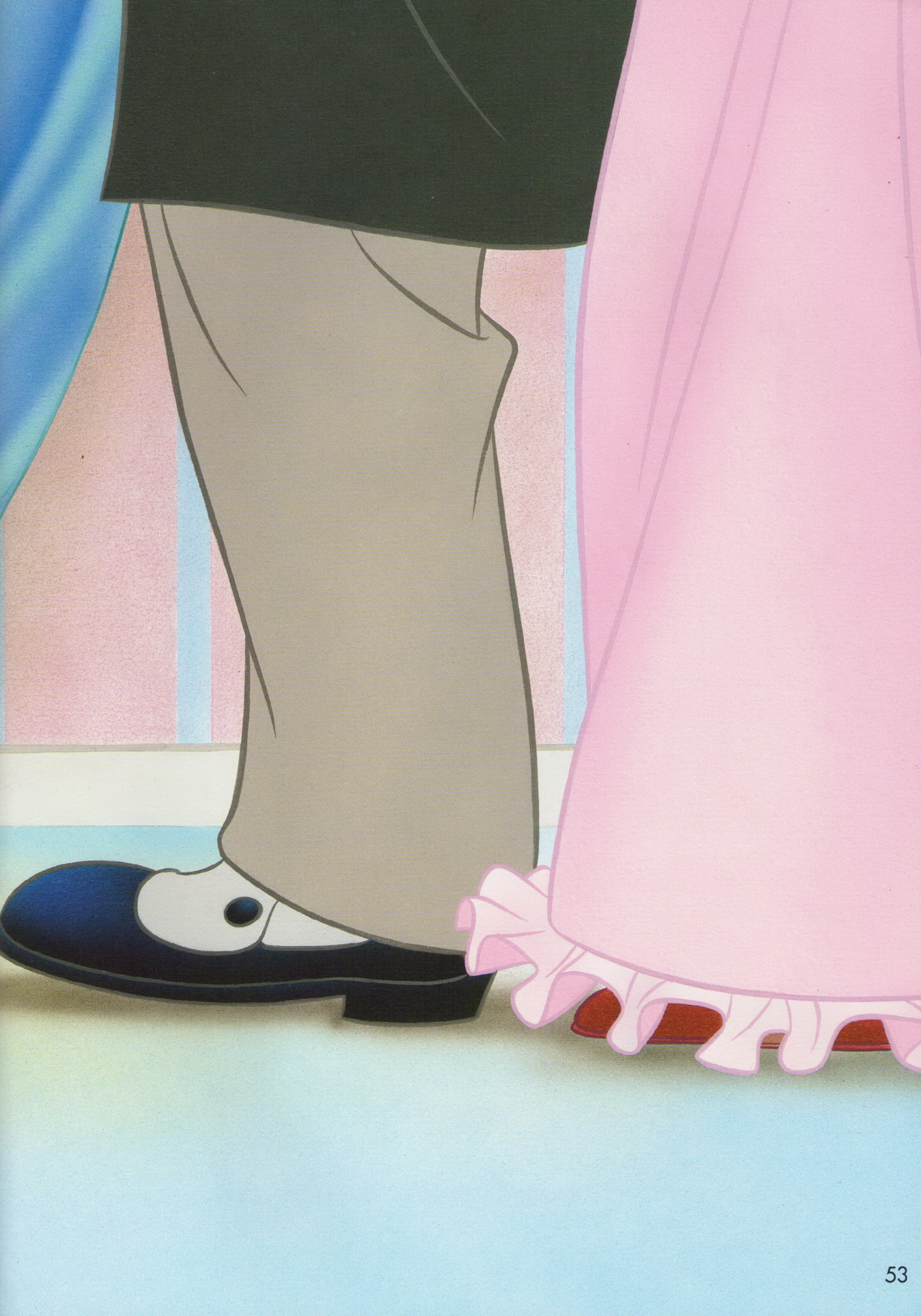

Urcară repede scările spre camera bebelușului și o găsiră pe Doamnă lătrând insistent la fotoliu.

– Ce e, Doamnă? Ce s-a întâmplat? întrebă Jim Dragul și Draga.

Acolo văzură șobolanul mort și-și dădură seama că cei doi le salvaseră bebelușul.

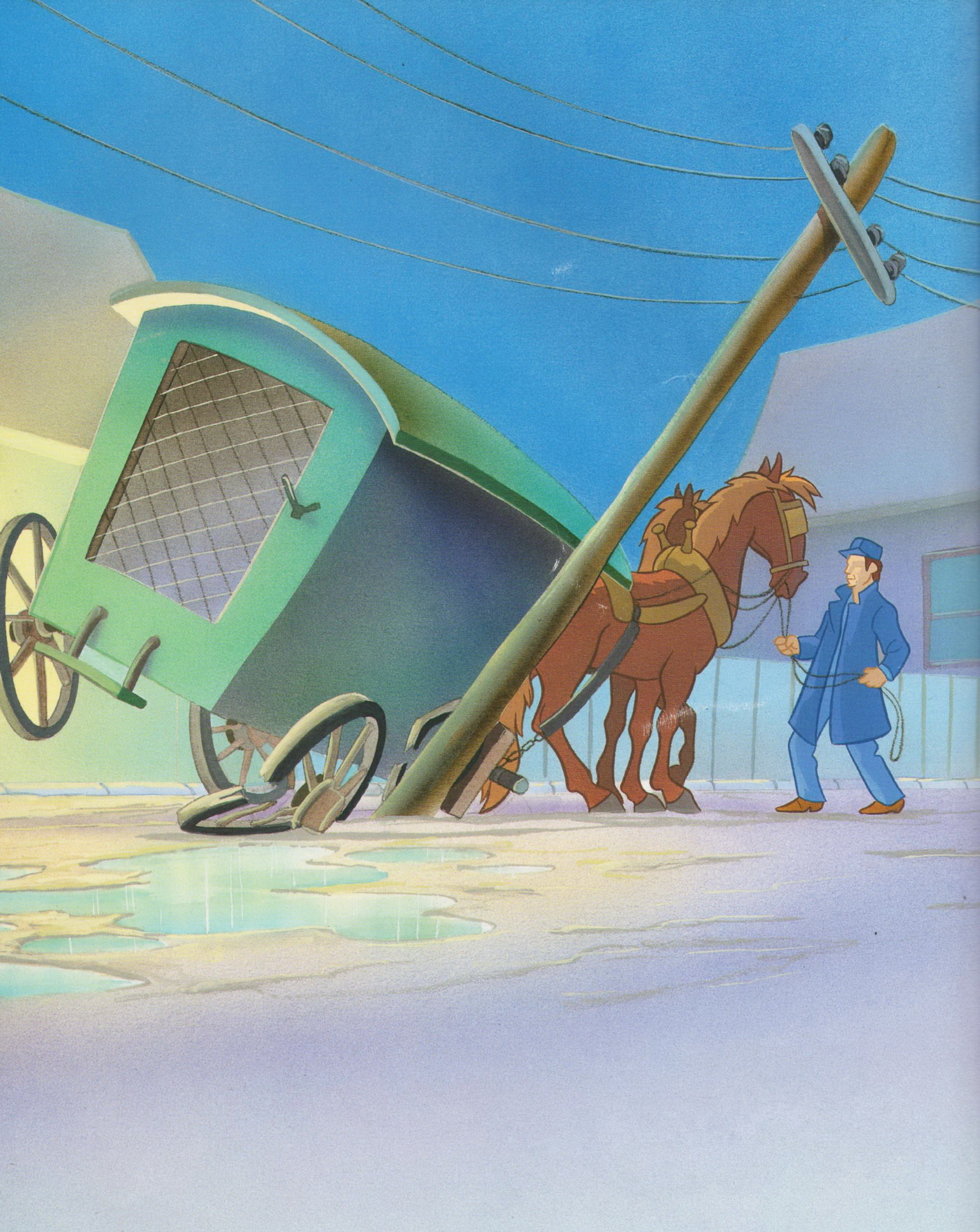

Jock și Trusty afluă și ei întreaga poveste. Le era rușine că spusese lucruri urâte despre Vagabond.

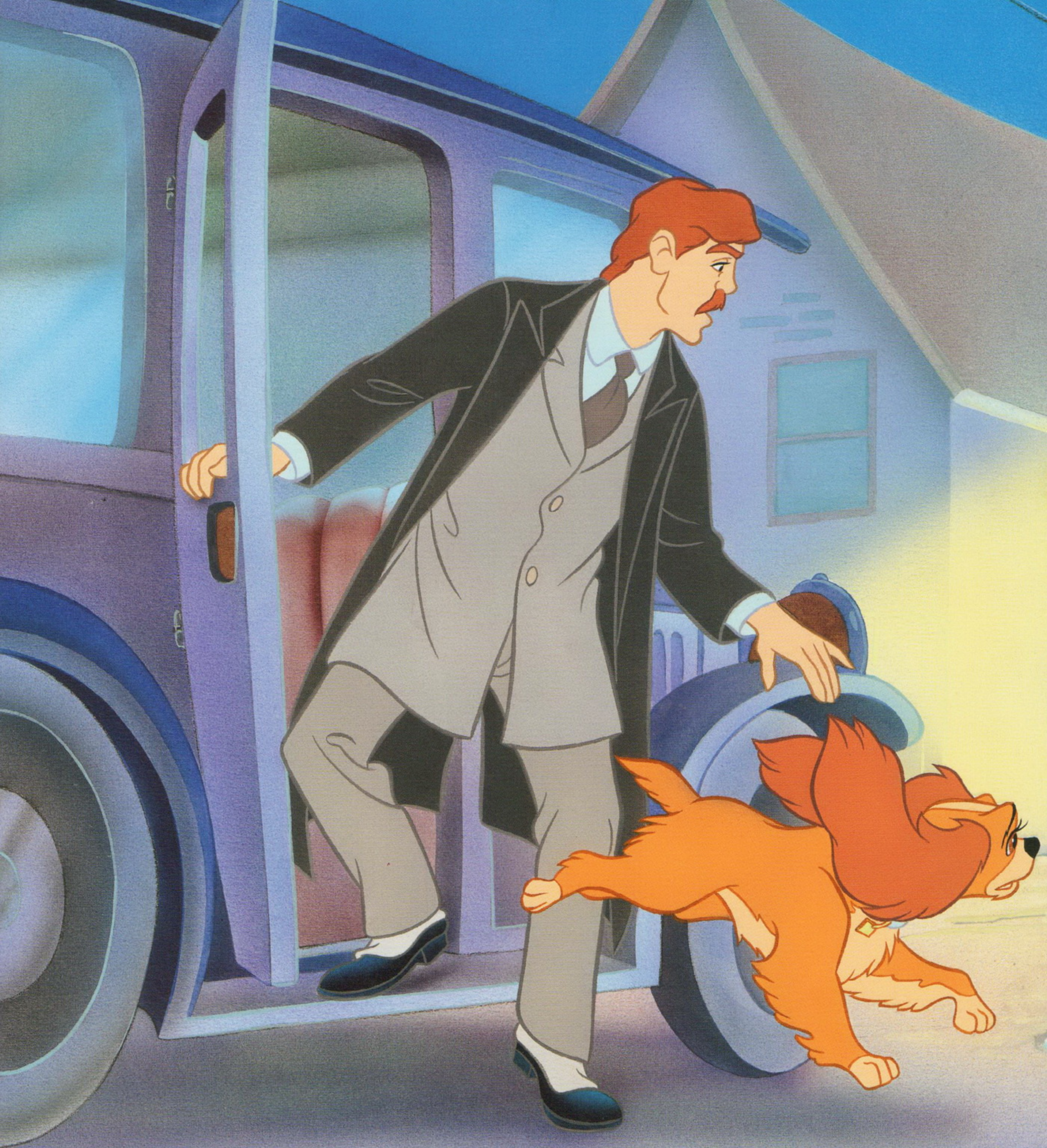
– Trebuie să-l ajutăm acum! spuse Trusty adălmecând pământul.

Pe urmele potăii o porniseră și stăpânii cățelușei. Ei erau încă nedumeriți de ceea ce găsiseră la întoarcerea din călătorie.

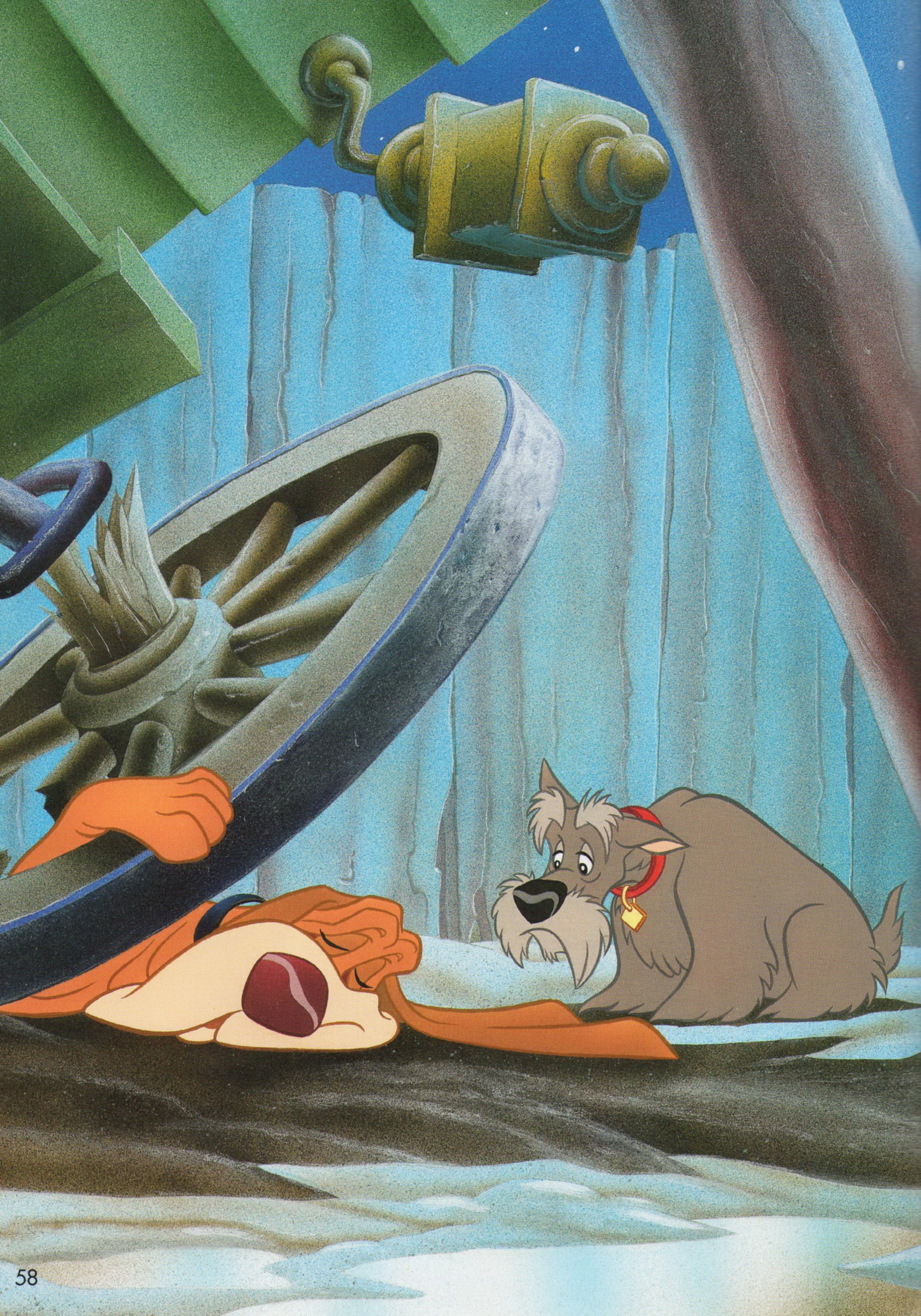

Cel care îi găsi pe hingheri era Trusty. Acesta lătră și sperie caii atât de tare, încât se ridicară în două copite și răsturnară căruța.

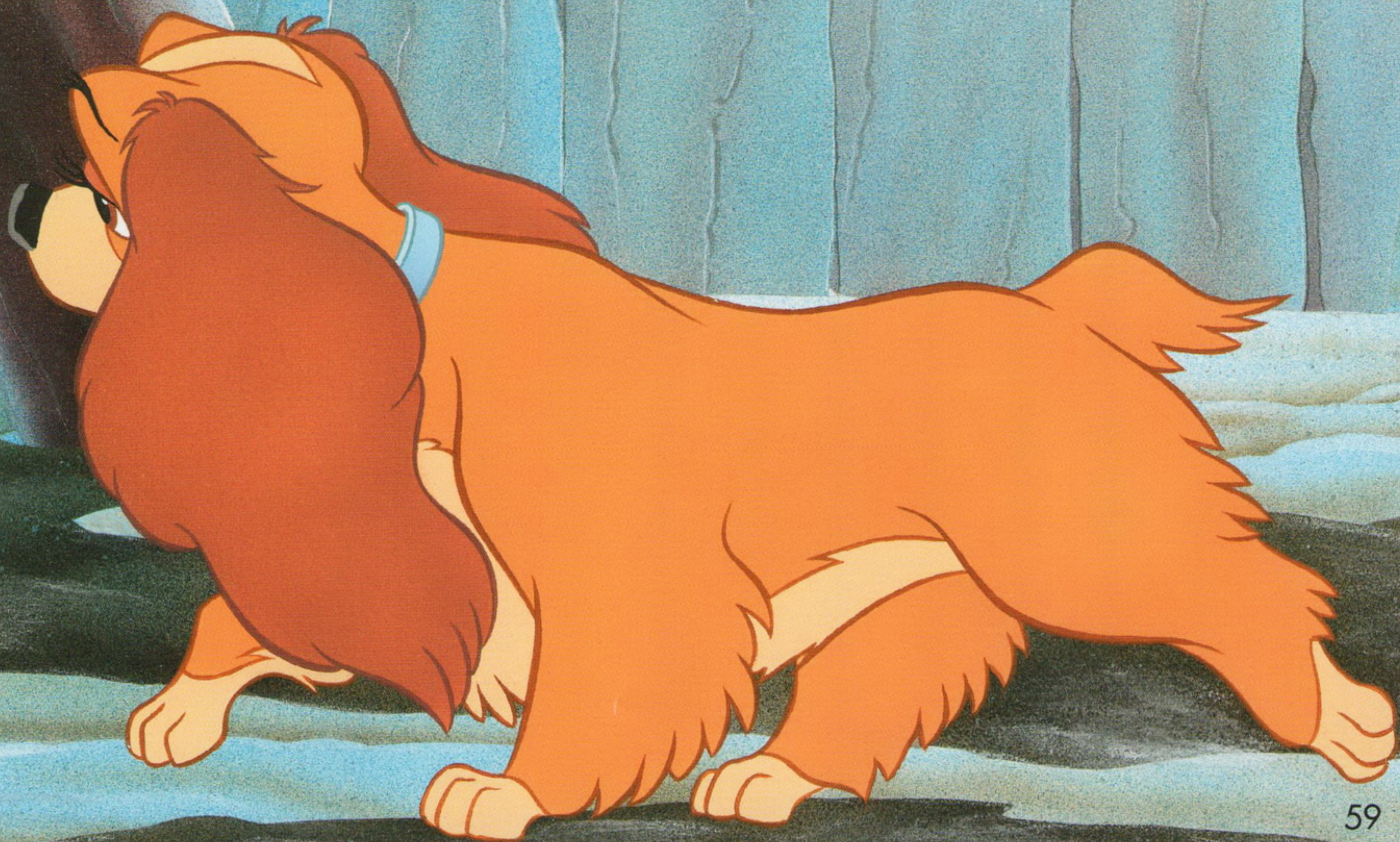

Tocmai atunci, Jim Dragul ajunsese în viteză cu mașina, iar Doamna sări cu iuteală și se îndreptă către Vagabond.

– Ai pățit ceva? îl întreabă ea neliniștită, speriată de priveliștea îngrozitoare a căruței răsturnate.

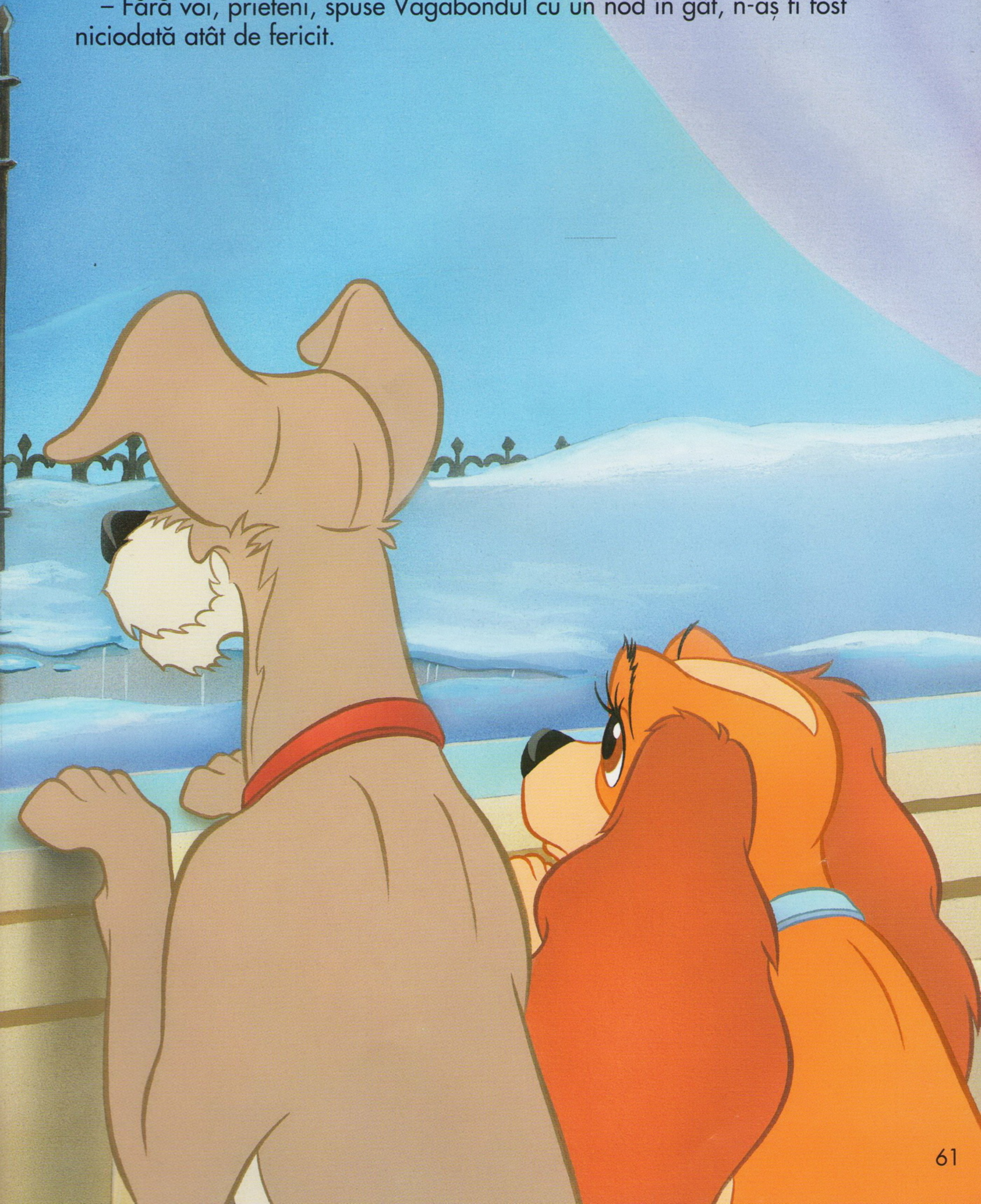
Trusty fusese zdrobit sub roată și era într-o stare foarte gravă. Doamna se îndreptă repede către el, dându-și seama că își riscase viața ca să-l salveze pe Vagabond. Jock strigă disperat când își văzu prietenul.
– Are nevoie de doctor!

În ziua de Crăciun, deși mai șchiopăta puțin, curajosul Trusty se duse împreună cu Jock să-i viziteze pe bunii prieteni Doamna și Vagabondul. Aceștia locuiau acum în aceeași casă.

– Fără voi, prieteni, spuse Vagabondul cu un nod în gât, n-aș fi fost niciodată atât de fericit.

Până la următorul Crăciun, Doamna și Vagabondul se căsătoriseră și deveniseră mândrii părinți a patru cățeluși: trei fetițe la fel de frumoase ca mama lor și un băiețel care semăna leit cu tatăl său.

Jock și Trusty petrecură Crăciunul alături de familia fericită... iar Trusty le depănă puilor aceleași povești cu câini de vânătoare pe care toată lumea le auzise de mii de ori.

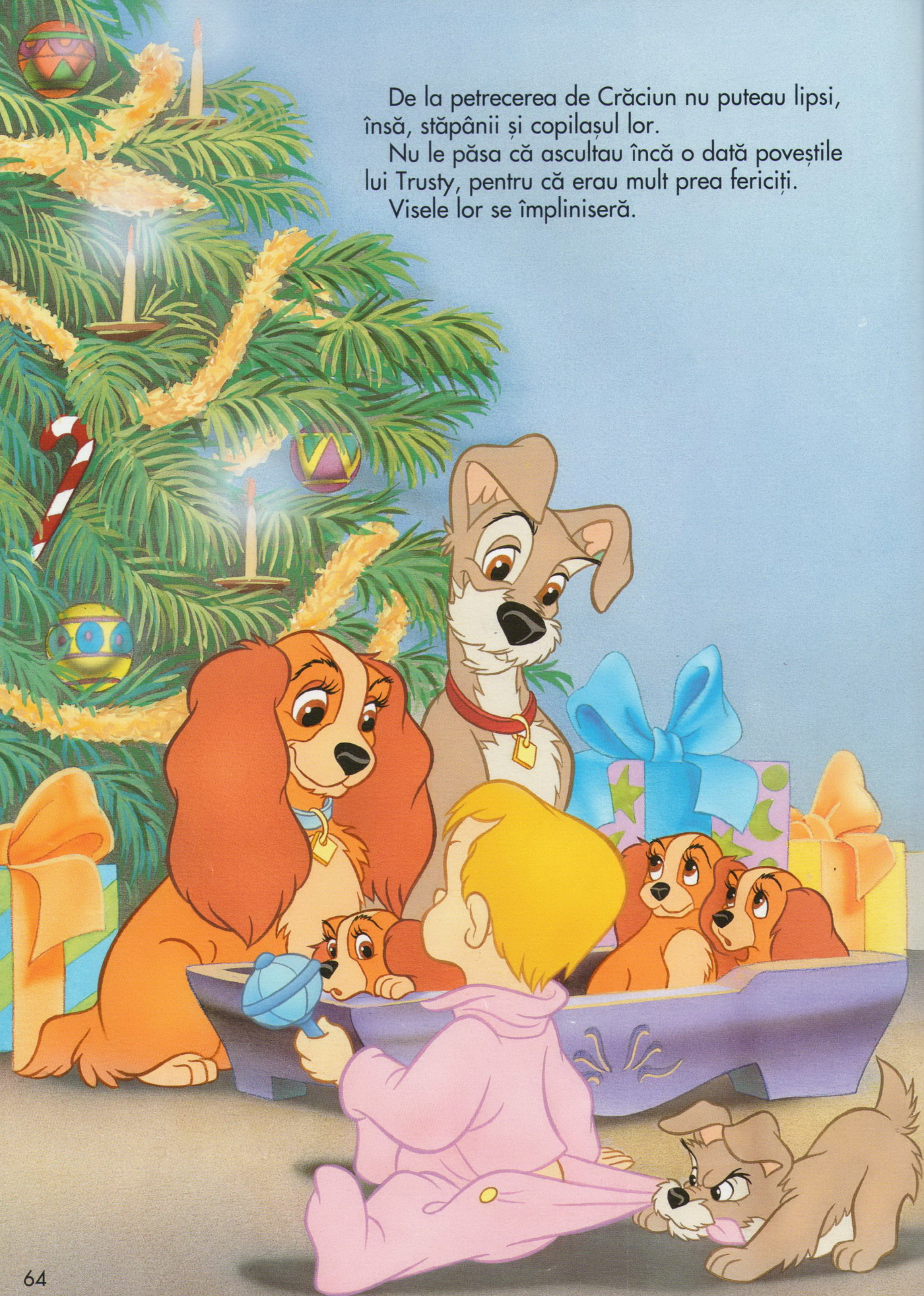

De la petrecerea de Crăciun nu puteau lipsi, însă, stăpânii și copilașul lor.

Nu le păsa că ascultau încă o dată poveștile lui Trusty, pentru că erau mult prea fericiți.

Visele lor se împliniseră.

Colecția Clasic

